

kan være, har vi i første omgang sygedagpenge. Og det er Dansk Folkepartis opfattelse, at hvis man ikke kan komme videre med behandlingen og man så ikke kan komme tilbage på arbejdsmarkedet, skal man selvfølgelig have førtidspension eller hjælpes til et fleksjob, hvis det er det. Det er der, hvor man så kan se, om førtidspensionssystemet fungerer godt nok til at samle dem op, der kommer til skade, der bliver syge og ikke kan vende tilbage til arbejdsmarkedet. Men det er Dansk Folkepartis klare overbevisning, at har man en sygdom, der gør, at man ikke kan arbejde og ikke kan komme tilbage til arbejdsmarkedet, jamen så er det jo de andre systemer, der skal træde i kraft.

Kl. 13:40

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Line Barfod.

Kl. 13:40

Line Barfod (EL):

Førtidspension får man, hvis man varigt ikke kan arbejde. Der er jo en del, som man vurderer på et tidspunkt forhåbentlig kommer sig så meget, at de vil blive i stand til at arbejde. Problemet er jo, at de lever på en kontanthjælp, der er så lav, at de lever i fattigdom og deres børn lever i fattigdom. Det er det, jeg spørger hr. Bent Bøgsted om.

Jeg spørger ikke om, hvordan hr. Bent Bøgsted godt kunne tænke sig, at førtidspensionssystemet skulle være, men om hr. Bent Bøgsted helt personligt mener, det er i orden, at der er familier i dette land, der har så få penge, at de ikke har råd til både at betale huslejen og købe tre måltider mad om dagen. Hele deres budget ramler, hvis et af børnene bliver syge, så de skal ud og købe penicillin. Vi hører om, at de må ud at samle flasker eller andet for så at prøve at få råd til at få noget mad alligevel.

Mener hr. Bent Bøgsted virkelig, at det hører hjemme i Danmark?

Kl. 13:41

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:41

Bent Bøgsted (DF):

Som systemet er bygget op i dag, har hver enkelt jo mulighed for at få hjælp for at komme igennem. Det kan være kontanthjælp eller nogle specielle ydelser, hvis det er det, der er problemet. Men selvfølgelig er det ikke rimeligt, hvis der slet ikke er nogen, der har råd. Derfor har vi også det sociale system til at samle dem op.

Kl. 13:42

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Özlem Cekic for en kort bemærkning.

Kl. 13:42

Özlem Sara Cekic (SF):

Vi skal lige understrege, at mad ikke er nogen ekstraordinær udgift. Det skal man have hver måned, og man skal faktisk have det hver dag. Så på den måde kan man altså ikke henvende sig til socialforvaltningen og sige: Jeg mangler penge til mad. Sådan er det. Det er jo ikke noget, oppositionen finder på. Sådan er reglerne. Man kan godt komme, hvis der er et eller andet helt vildt ekstraordinært, men det kan man altså ikke gøre, hvis det drejer sig om mad. Mange af de mennesker, der lever med de her fattigdomsydelser, er meget alene. I København fortæller 34 pct. af de fattige, at de har svært ved at købe tre måltider mad.

Jeg har et brev fra Susan fra Esbjerg, som jeg har lovet at gengive til hr. Bent Bøgsted. Hun undrer sig rigtig meget over, at Dansk Folkeparti har svært ved at gøre en forskel for sådan en som hende. Hun er ramt af en af de her fattigdomsydelser. Hendes børn har ikke været med til børnefødselsdage i rigtig, rigtig lang tid. Hun spørger, om det er rimeligt.

Kl. 13:43

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:43

Bent Bøgsted (DF):

Jeg skal ikke tage stilling til, om det er rimeligt eller ikke rimeligt at være med til børnefødselsdage. Man kan definere på mange måder, hvor grænserne går, og vi har ikke nogen fast fattigdomsgrænse i Danmark. Hvor langt skal man ned? Jeg kender da også nogle, f.eks. en enlig mor med tre børn, der har haft 2.000 kr. til sig selv til mad og tøj. Hun sidder og prioriterer, hvad der nu skal købes for de her 2.000 kr. om måneden. Hun følte sig ikke fattig. Men hvor er grænsen?

Vi har ikke nogen officiel fattigdomsgrænse, og hvor går grænsen for, hvornår hver enkelt føler sig fattig? Det har mange gange noget med omgivelserne at gøre, hvornår man er fattig; altså hvem man sammenligner sig med. Og selvfølgelig skal man prioritere og først og fremmest købe mad frem for fritidsinteresser og fornøjelser og den slags. Jeg tror også, at de, der ikke har så meget at gøre med, prioriterer på den måde.